

Vägen till en Amigo 23:a

av Hans Nicklasson

Min första egna båt köpte jag när jag var 19 år. Det var en ruffad furusnipa med måtten 7,1 m x 2,4 m byggd på Orust med en Volvo Penta MD4:a inombordare som sedan byttes mot en MD3:a. Jag hade den i tio år och upplevde mycket roligt med den. Mina seglingskunskaper uppstod genom att jag konstruerade en gaffelrigg till snipan i början på 90-talet. Sedan köpte vi (Jag hade vid det är laget hunnit bli vi.) en Bohusjulle också. Eller rättare sagt vi fick den. Sen gjorde jag tofter, durkar och riggade den med en segelekarigg som jag hade sparat från en segeleka som vi hade köpt något tidigare för 500 kronor.

*Ulvesund, Ljungskile hösten-92
Snipan "Snack" och Bohusjullen "Jullen" till höger
innan riggen kom på.*

Vid det är laget hade vi kommit till insikt om att vi ville ha en segelbåt, snipan var för liten och träarbetet tog för lång tid. (Att plast också tar tid har jag nu blivit varse men det är en annan historia.)

Till salu

Sagt och gjort vi sålde snipan och degraderade Bohusjullen till lekbåt på land för barnen. Nu var det dock inte så lätt att få sålt snipan. Först tog det tre år innan jag hade vant mej vid tanken att göra mej av med en så kär gammal vän och när jag väl hade bestämt mej var det ingen som ville köpa den! i allafall inte för de pengar som

jag tyckte min ögonsten var värd... Nåväl, skam den som ger sej. Om ingen ville köpa hela snipan så varför inte sälja den i delar?

I delar

Nu fick jag åter vändas en period innan jag kunde bestämma mej för att slakta min kära gamla båt. Till slut började jag lite försiktigt med att annonsera ut rigg och segel. Och se det gick bra! En hugad spekulant från Göteborg gick i riggnings-tankar, precis som jag hade gjort några år tidigare. Hans båt var en Bohusjulle i trä. Den var mindre än min båt, ungefär 5m lång, så han var lite tveksam i början om inte riggen var för stor. Men till slut slog han till. (Riggingen blev för övrigt lyckad och faktiskt gjorde sej riggen bättre på en mindre båt både seglings och utseendemässigt. Jag fick äran att vara med vid premiärseglingen som gick från Göteborg till Flatön. Fantastiskt roligt!) Styrkt av de här affärsmässiga framgångarna annonserade jag raskt ut motorn också. Det kom upp en kille från Malmö med lastbil och köpte den på studs. Han hade ett Egyptiskt(!) båtskrov som han skulle sätta motorn i. Sist men inte minst såldes skrovet till en kille från Göteborg. Han fick tag i en Volvo Penta MD2 på annat håll och monterade den under några svettiga veckor på min båtplats. Sedan körde han ner båten till den nya hemmahamnen; Björlanda kile på Hisingen.

Med vinst

Summan av kardemumman blev att jag fick ut mer pengar än jag hade begärt för hela båten plus att jag behöll en hel del utrustning, såsom kompass, tågvirke, dragg, kök, värmare, kylskåp mm som annars skulle följt med om jag sålt båten "hel".

Krav

Med pengarna på fickan var det dags att börja leta plastsegelbåt.

Följande kriterier ställdes upp:

- Som fd träbåtsägare ville jag ha en båt som såg ut som en båt, alltså ingen Maxi, gärna med träinredning.
- Även om jag fn inte har några VästIndien-planer så ville jag ha en långfärdsbetonad båt. En båt man kan lita på i alla väder. Skagerack kan allt vara tillräckligt vresigt ibland. Vi vill kunna gå över till Danmark och vi hoppas att få tid att utforska Norska Västkusten om några år. Dessutom gillar jag öppet vatten.
- Den skulle vara stor nog att rymma hela familjen dvs två vuxna och två barn under semestern.
- Den skulle vara liten för att passa vår plånbok, komma in i grunda trånga hamnar, komma närmare vattnet, minimera arbetet med den och lätt kunna seglas av en person.
- Den skulle ha en diesel-inombordare.

Leta

Det var bara Amigo 23:an som kunde uppfylla alla våra krav. Vi tittade på en fin Misil också men vi tyckte Amigon var vackrare i linjerna och rymligare invändigt. IF-båten var med på listan ett tag, men den var så trång invändigt och hade sällan inombordare. För att påskynda hittandet av den rätta Amigo 23:an så annonserade vi själva samtidigt som vi lusläste begagnatannonserna. Vi fick ett tiotal svar och jag åkte runt och tittade på de som låg inom 10-mils radie.

Göteborg

Det var ingen som uppfyllde alla krav samtidigt, dvs bra skick, inombordare och rätt pris. Sommaren närmade sej och det började suga i båttarmen. Vi hade tittat på en i Göteborg som var ganska ok. Den hade bra segel, vitt välvårdat skrov, inom-

bordare (BMW diesel), ny sprayhood och nytt bomkapell. Tyvärr var den ganska risig invändigt, fördäcket sviktade och så var jag lite skeptisk till BMW-motorn. Begärt pris var 50000 kr men jag skulle få den för 45000 kr. Vi var tveksamma, men det var ändå den båt som bäst verkade uppfylla våra krav. Till slut bestämde vi oss för att ge en tidigare båt en andra chans dessutom hade min fru inte sett den.

Till Orust

Utanför Henån stod den på en båtavn på en åker. Båten var välskött och seglen i gott skick för sin ålder. Segelgarderoben bestod av stor, fock, genua och stormfock. Min fru föll för träinredningen som redan original är trevlig, här hade dessutom ägaren förbättrat med durkar i durkplywood, luckor i salongens bokhyllor, ryggstöd till kojerna och smala garderober i förpiken. I den ena garderoben satt en fotogen-värmare, en Wallas 1300. Vidare fanns det isbox, tvålågigt spritkök, portapotti, mantåg, sprayhood och sittbrunnskapell. Den var byggd 1977 och hade segeln:r 248. Begärt pris var även här 50000:- men efter lite prutande gick säljaren ner till 45000:-. Kruxet var att den hade en utombordare.

Utombordaren

Därmed gjorde vi avkall på inombordarkravet och det blev en Amigo 23:a med en Yamaha 9,9 hk fyrtaktsutombordare med elstart, laddning och inombordsreglage. Som en inombordare fast den sitter på fel ställe. Trots allt ska man ju mest segla intalade vi oss.

Sjösättning

Sagt och gjort, båten värrustades på säljarens mark och den 21:a april 1995 blev det sjösättning i Svineviks kile. Säljaren körde ner den med traktor och hjälpte till med sjösättning och riggning. Det var fint värväder och nästan vindstilla. Nästa dag skulle vi segla hem den till Ljungskile. Det var regnigt, kallt och blåste 15 m/s

ostlig vind! dvs motvind. Här på västkusten är den dominerande vindriktningen mellan syd och väst på sommarhalvåret. Sannolikheten för ostlig vind med kulingstyrka i april är ca 2 % ! Nåja färden skulle bara gå på skyddade vatten så vi beslutade oss för att ge oss av ändå.

Premiärturen

Det fick bli motorgång, tanken på att vid premiärturen kryssa oss fram i en för oss ny båt i 15 m/s lockade oss inte. Amigon vakade fint i den krabba motsjön. Vi försökte sitta under sprayhooden och styra men då såg vi ingenting för det skvätte hela tiden så det var bara att bita i sura äpplet och få allt vatten över sej. Det var kallt och eländigt och regnet var som

småspik i ansiktet. Vi hade hoppats på lite öppnare vind någon gång under färden så att vi kunde testsegla lite, men på något sätt lyckades vinden alltid dra rätt emot. Vi fick också bekräftat en av nackdelarna med utombordare, nämligen att propellern åker upp ur vattnet titt som tätt när det är lite sjö. Nåväl, hem kom vi. Efter tre timmar kunde vi lägga till vid vår båtplats i Ulvesund, en skyddad och fin hamn. Därmed var både båten och affären i hamn.

LOVA!

Man ska inte byta namn på en båt sägs det, men vi kunde inte motstå frestelsen att döpa om vår båt till LOVA då våra barn heter Love och Lovisa. Dessutom kan man ju lova Lova att lova om det behövs...